

PRACTISCH OCCULTISME

HOOFDSTUK X.

PRACTISCHE ACHTERGRONDEN.

In het occultisme - en daaronder verstaan wij het totaal van de z.g. geheime wetenschappen - vinden wij voor de mens altijd weer de noodzaak om uit te gaan van niet-bewezen stellingen, zich te baseren op ervaringswetenschappen en in zeer vele gevallen ook door zelfsuggestie en suggestieve werkingen naar buiten toe bepaalde resultaten mogelijk te maken. Dit houdt in, dat een deel van het z.g. occulte niet is gebaseerd op de menselijke werkelijkheid, maar moet zijn gebaseerd op de synoniemen en resonansen, die in de gehele natuur bestaan. Of deze nu wel of niet in de normale wereld tot expressie komen, is van weinig belang.

Als wij b.v. aan bepaalde planeetwerkingen bovendien een achtergrond in een der oude elementen toekennen, als wij de oude elementen verdelen in mannelijke en vrouwelijke of als wij uitgaan van een tweede werkelijkheid of van de verschijnselen van een slechts als hypothese bestaande vierde dimensie, gebruiken wij in alle gevallen een uitdrukkingswijze, waardoor het onmogelijke voorstelbaar wordt, niet-bewust erkende harmonieën toch kunnen worden geactiveerd en het niet-uitdrukbare een formulering kan krijgen, die voor onszelf - inclusief de geestelijke en emotionele achtergronden - nog net hanteerbaar is.

U zult begrijpen, dat dit in de praktijk zeer vele problemen en moeilijkheden, maar ook mogelijkheden met zich brengt. Ik zou graag enkele punten naar voren willen brengen t.a.v. de meer gekende en algemeen gebruikte verschijnselen, die tot het occulte worden gerekend. En dan denk ik hier allereerst aan de prognose, aan de techniek der voorspellingen.

Vele mensen gaan uit van het standpunt, dat een prognose ofwel een toeval is, dan wel een zuivere wetenschap. Geen van beide is waar. De occulte prognostiek - zelfs indien het een vooruitzien van scènes betreft - is gebaseerd op wat men noemt: de lijn der mogelijkheden. In de prognose zal er dus altijd een keuze plaatsvinden. Het is de kwestie van "ja" of "neen", zoals we dit ook in de computer-techniek tegenkomen. Het eindresultaat van de voorspelling is dus een aantal selecties, die op "ja" en "neen" zijn gebaseerd. Daarbij kan op elk knooppunt een verkeerde keuze zich voordoen. Naarmate echter meer wordt gewerkt met deze techniek der voorspelling, blijkt er in het "ik" een zekere bias (een bevooroordeeldheid) te ontstaan t.a.v. de in het gemeenschappelijk bewustzijn van de mensheid bestaande maximale en optimale tendensen. Er ontstaat dus een keuze, waardoor de zekerheid van een juist gericht kiezen aanmerkelijk groter wordt.

In de praktijk is men geneigd om - als het over prognosen gaat - te beginnen met ingewikkelde voorspellingen en technieken. Indien wij deze

achtergrond in aanmerking nemen, zouden we het veel eenvoudiger kunnen doen. De laatste keuze is immers een onderbewust proces. Het is een proces, dat niet berust op verstandelijke kennis en ook niet op inspiratie zonder meer. Het eigen bewustzijn en onderbewustzijn, het alomvattend bovenbewustzijn van de mensheid spelen hierin een grote rol.

Willen wij dus werken met een prognostische techniek en willen wij ons die aanleren, dan is het het verstandigst een aantal vragen te stellen ten aanzien van toekomstige gebeurtenissen. U kunt dat betrekkelijk eenvoudig doen.

Bijvoorbeeld: Zal Ajax de volgende wedstrijd winnen of niet?

Of als u daarin geen interesse heeft: Wint of verliest de K.V.P. bij de verkiezingen? Of desnoods: Zal de eerste, die voorbij komt, een jongen of een meisje zijn?

Al die mogelijkheden zijn er. Als wij een vraag kiezen, waarop het antwoord "ja" of "neen" kan luiden, dan hebben wij dus een normale kans van 50 %. In werkelijkheid ligt dat wel een beetje anders. Maar wij kunnen aannemen, dat er voor 50 % kans is dat wij juist kiezen.

Als wij deze proeven nu regelmatig herhalen, dan zal op een gegeven ogenblik blijken, dat het percentage juiste antwoorden toeneemt. Wij hebben op 100 van deze vragen b.v. 75 keer juist gespeculeerd en 25 keer onjuist. Verder leren wij zien op welk terrein wij de vraag het gemakkelijkst juist beantwoorden. Want niet elke vraag heeft op hetzelfde betrekking, neem ik aan. Door op deze manier gedurende enige tijd proeven te nemen vergroot men dus niet alleen eigen vermogen tot prognostisch reageren, maar erkent men bovendien die vlakken of punten van het bestaan, waarop eigen prognostisch vermogen de grootste weerklank, de grootste harmonische mogelijkheid vindt. Door deze eenvoudige methode gedurende enige tijd te volgen blijkt, dat men in staat is om op den duur in 9 van de 10 gevallen een juiste predictie te geven voor vaak zeer complexe feiten.

Nu zult u begrijpen dat in een voorspelling, die vele factoren (keuze-mogelijkheden) inhoudt, het percentage aanmerkelijk zal dalen. Maar dat is niet zo belangrijk. Wij blijven nog ver boven het gemiddelde van de normale kansberekening; en dat moet ons eerste doel zijn. Zodra we weten, dat bij een prognostisch denken meer dan normaal kan worden verklaard, ontstaat zelfvertrouwen.

Zelfvertrouwen is voor de mens wederom zeer belangrijk. De mens, die aarzelt, is gespannen. U kunt dit met een spierreactie vergelijken. Iemand, die overtuigd is dat hij een bepaalde prestatie kan volbrengen, werkt gecoördineerd, soepel en in feite ontspannen. Degeen, die niet zeker is van zichzelf, is geneigd zich te forceren. Hij presteert in verhouding dus minder met meer moeite. Zelfvertrouwen geeft die nodige ontspannenheid, waardoor - zelfs met een eenvoudige spierprestatie - het maximum bereikbaar wordt.

Ook voor geestelijke waarden, geestelijke reacties, zelfs voor doodgewoon mentaal werk als b.v. rekenen, blijkt dit het geval te zijn. Naarmate men zekerder is van zichzelf, zal men gemakkelijker en juister reageren. Dat wil niet zeggen dat men de juiste antwoorden geeft; maar het wil zeggen dat men een maximale prestatie levert met een minimum aan vermogen en aan vermoeidheid.

Hierop kunt u zich dan weer baseren en zeggen: Naarmate ik meer zelfvertrouwen heb, zullen de voor mij eerst wat wonderlijke waarden van instinctief aanvoelen, van inspiratie en zelfs bepaalde geestelijke invloeden normaler en zonder afzonderlijk te worden gezien in het geheel worden geïntegreerd. Mijn totale prognose zal door deze integratie aan finesse, aan betrouwbaarheid, ja zelfs aan juiste detail-omschrijving winnen, terwijl gelijktijdig de mogelijkheid tot een geforceerd verkeerd beslissen (door verstandelijke of instinctieve overwegingen) wordt uit-

geschakeld.

Als ik dit zeg voor prognostisch werken en denken, dan moet u begrijpen dat dit ook geldt voor elke occulte bezigheid. Zelfs als het gaat om contemplatie of meditatie, deze toch wel zeer abstract aandoen- de toestanden, waarvan geen werking naar buiten wordt verwacht, zien wij dat zelfvertrouwen en een zekere geoefendheid een belangrijke bijdrage tot goede resultaten leveren of tot het verkrijgen van betere mogelijk- heden.

Ik mag dan eenvoudigweg het volgende constateren:

1. Zelfvertrouwen dient gebaseerd te zijn op reeds bereikte pres- taties plus aangevoelde mogelijkheden. Zodra één van beide ontbreekt, zal een wanprestatie het gevolg zijn.
2. Elke werking kan worden teruggebracht tot 2 factoren. Bij contemplatie kan dit zijn: beschouw ik wel of beschouw ik niet mede het onderwerp van mijn contemplatie. Bij prognose kan het zijn: deze weg of gene weg. Zodra wij alles herleiden tot 2 factoren, is het mogelijk een zekere beheersing te verkrijgen en een zekere contrôle te gewinnen. Herleid het totaal van uw occulte bezigheden, zodra het gaat om oefening, tot 2 facetten: positief en negatief. Tracht voorlopig geen verdere detailleringen te vinden.
3. Ga met zelfvertrouwen volgens de bovenbeschreven weg te werk en controleer uw resultaten eerst, nadat zij tot stand zijn gekomen en niet tijdens de totstandkoming. Op deze wijze voorkomt u, dat uw denken, uw mentaliteit of uw verwachtingen u bedriegen in uw be- reiking.

Na deze eenvoudige punten, die voor u toch - naar ik meen - belang- rijk zijn, willen we de achtergrond gaan beschouwen van de resonans, die er kan bestaan tussen mensen of tussen krachten. Een groot gedeelte van het occulte is immers daarop gebaseerd.

Wat zijn nu de factoren, die voor een dergelijke resonans in aanmer- king komen; en waarom moeten wij daarbij een bepaalde indeling hanteren?

Een resonans is mogelijk tussen gelijke of vergelijkbare waarden, mits zij een onderlinge aanvullingsmogelijkheid bezitten. Dat is een ingewikkel- de regel, maar ik hoop dat u deze goed wilt overdenken.

Als twee snaren van gelijke lengte met elkaar in resonans zijn, kan de resulterende toon hoogstens iets worden versterkt, meer niet. Zodra echter een tweede snaar gaat meeklinken, verandert het timbre; er ont- staat een gemakkelijker waarneembaar verschijnsel. Wij zeggen daarom: Resonans heeft altijd plaats tussen ongelijksoortige waarden, die echter in wezen of werking vergelijkbare mogelijkheden bezitten.

Resonans is b.v. man - vrouw. Vrouw - vrouw kan wel een harmonie geven, maar in de meeste gevallen geen verrijkende resonans, omdat een gelijkheid in elementaire aanleg een onmiddellijke verrijking belet. Vrouwen, die qua argument met elkaar in contact zijn, zullen elkaar goed begrijpen; zij zullen elkaars elementen versterken en daarmee het expres- sive element, maar ook vaak het excessieve element in hun discussie b.v. vergroten. Indien echter een vrouw met een man wordt geconfronteerd, zal de vrouw op de man moeten reageren. In haar discussie zal zij dus in haar vrouwelijk denken de elementen van een mannelijke logica of denkwijze moeten introduceren. Omgekeerd wordt de man geconfronteerd met de - volgens hem redelijk niet te volgen - conclusies van de vrouw, die echter voor hem nog voldoende betekenis hebben om zijn eigen argumentatie daar- aan aan te passen. De samenwerking betekent dus een verrijking van denken en van argument bij beiden. Ik weet, dat dit een onvolledig voorbeeld is, maar het is toch - naar ik meen - verhelderend.

Op dezelfde wijze kun je zeggen, dat b.v. aarde en water gelijke ele-

menten zijn. Zij worden beschouwd als vrouwelijk. Als zij met elkaar in contact komen, ontstaat er alleen maar modder. Als we datzelfde zeggen van vuur en lucht, dan zien wij dat een ontmoeting van vuur en lucht eenvoudig meer vuur en meer luchtverplaatsing veroorzaakt. Maar als ik vuur met aarde in aanraking breng, dan ontstaat er iets anders. Door de gloed ontstaat er uit de aarde iets, wat geen vuur en geen aarde meer is. Het kan een gefixeerde vorm zijn: b.v. een vloeibaar gesteente, dat een nieuwe verrijking van de aarde betekent; het kan een vuurtest zijn, waarin vuur kan worden bewaard. Als ik vuur en water met elkaar in aanraking breng, dan ontstaat er stoom. Er is dan een nieuw verschijnsel (waterdamp), die voor de aarde belangrijk is, maar die niet zonder meer tot die aarde behoort. Daardoor ontstaat er b.v. neerslag en de mogelijkheid tot vruchtbaarheid. Op deze manier kan men dus - ook wat de elementen in de oude formulering betreft - zeggen: Er is een aantal waarden, die - wanneer zij samentreffen - iets nieuws creëren.

In het occultisme hebben wij aan een resonans alleen iets, als zij een verrijking betekent. Niet een versterking, maar een verrijking. In het occulte is een harmonie op zich dus aanvaardbaar; zij kan een vergroting van kracht of van mogelijkheden geven. Maar een werkelijke resonans volgens vooromschreven waarden betekent: het creëren van het nieuwe: een nieuwe mogelijkheid, een nieuwe toestand, een nieuwe situatie. Deze creatieve factor is de verklaring van de werkelijk scheppende processen en de werkelijk kenbare fenomenen, die in het occulte zo vaak worden geciteerd en zo zelden worden geproduceerd.

Het is duidelijk, dat deze achtergrond ook hier kan leiden tot een paar heel simpele richtlijnen en veronderstellingen.

1e. Een fenomeen is nimmer het resultaat van twee gelijksoortige krachten, die samenwerken, maar van twee verschillende krachten, die met elkaar in resonans kunnen komen en daardoor een kracht veroorzaken, die in beide afzonderlijk niet aanwezig is.

2e. Indien ik in het occulte iets wil bereiken - onverschillig op welk terrein - kan ik dus nimmer volstaan met harmonie. Daarmee kan ik alleen het bestaande versterken. Ik moet altijd een contact zoeken met het andere (het a.h.w. aan mij enigszins tegengestelde), dat op mij kan inwerken en waarop ook ik inwerk. De dan ontstaande kracht en de dan ontstane verschijnselen liggen buiten het kader van 't normale, het natuurlijk te verwachten verschijnsel.

3e. Indien ik dus wil werken met de krachten van het z.g. geheime, het duistere of het occulte, is het voor mij belangrijk na te gaan, welke elementen in mijzelf - geestelijk en ook stoffelijk - dominant zijn. Ik zal in mijn werken altijd vermijden op deze krachten een beroep te doen. Ik zal een beroep doen op de krachten, die aanvullend of desnoods tegengesteld kunnen werken, mits daarvoor in mij nog een voldoende begrip en een voldoende ontvankelijkheid bestaat.

Weer eenvoudige regels. Maar regels, die kunnen bijdragen tot het veranderen van het menselijk begrip.

Het is aardig tot u te zeggen, dat er geen onmogelijke dingen bestaan. In zekere zin is dat waar. Het is heel aardig te zeggen, dat u alles kunt. En ook dit is principieel waar. Maar u kunt die dingen alleen maar maken, indien u de achtergrond begrijpt, waartegen de verschijnselen tot stand komen. En dat is nimmer de perfecte evenwichtigheid. Het is het werken van tegengestelde waarden. Het is het werken van krachten, die niet aan elkaar gelijk zijn, ofschoon zij in hetzelfde vlak actief kunnen zijn.

Zo kunt u vanzelf doorgaan naar de voor velen wel zeer belangrijke denkbeelden van b.v. spiritisme, spiritualisme, magnetiseren, eventueel bepaalde yogi-gebruiken en wat dies meer zij. Ook hier ziet men heel veel

mensen, die ermee werken; maar men ziet slechts weinigen, die er werkelijk een goed resultaat mee bereiken. Hoe komt dat?

Elke mens heeft persoonlijke kwaliteiten en eigenschappen. Ik kan natuurlijk proberen mijzelf te forceren. Een vrek zou zichzelf ervan kunnen overtuigen, dat het noodzakelijk is aalmoezen te geven. Maar omdat hij elke aalmoes betreurt, zal hij de vreugde van het geven niet kennen en daarmee de kracht, die uit het geven kan voortspruiten, evenmin ervaren.

Wij moeten dus nagaan: wat zijn onze eigenschappen? Wat ligt voor ons - ook al ligt het misschien buiten de norm van ons denken en bestaan - nog binnen het kader van het aanvaardbare. Iemand, die tegen zichzelf in handelt, kan denken daarmee door een offer veel te bereiken. In de praktijk loopt het op niets uit. Het offer moet in de eerste plaats voor het "ik" ergens aanvaardbaar zijn of worden erkend als onvermijdelijk. Pas als dat het geval is en er dus een accept in het "ik" aanwezig is, is het mogelijk er ook iets mee te doen, er iets mee te bereiken.

Hier hebben we dan een grondprincipe van de magie. We zullen trachten ook dit in een paar regels te formuleren.

- a. Het is onmogelijk te werken met krachten, die men als volledig onaanvaardbaar ziet of erkent.
- b. Het is onmogelijk om met resultaat te werken met krachten, die men als volledig aan zich onderworpen erkent.
- c. Het is niet mogelijk resultaten te bereiken door handelingen, riten en wat dies meer zij, tenzij men voor zich deze eerst heeft aanvaard; en wel, zonder dat men zich van de juistheid ervan behoeft te overtuigen met kunstmatige elementen.

Dan volgt daaruit een tweede reeks. En die zegt:

- a. De samenwerking van ongelijkwaardige krachten, waarden, persoonlijkheden of sferen resulteert in het ontstaan van kenbare en aanvaardbare verschijnselen. Het kenbaar of het aanvaardbaar resultaat is zeer belangrijk. Zolang dit niet optreedt, heeft men de juiste werkwijze nog niet gevonden.
- b. Het resultaat, dat men zoekt, bepaalt het punt van uitgang, wanneer men de resonans-mogelijkheden voor zichzelf nagaat. Want niet elke mogelijke resonans bergt in zich gelijksoortige mogelijkheden. In de resonans zal vaak slechts één principe gelijk bestaan in b.v. twee persoonlijkheden of twee werelden. Elke andere motivering maakt het contact en de resonans waardeloos en eerder tot krachten verbruiken dan tot kracht of fenomeen scheppende waarde.
- c. Wie in het occulte veel wil bereiken, zal allereerst zijn eigen wezen en denken moeten nagaan. Slechts wie daarvan uitgaat, kan de juiste, niet aan het "ik" gelijke of gelijkwaardige krachten en mogelijkheden vinden, waardoor een actie buiten het "ik" bereikbaar wordt.

Als u dit nu ook heeft overwogen, dan begint er zich geloof ik voor u zo langzamerhand wel een beeld te vormen. Ik had in plaats van prognostiek ook heel gemakkelijk kunnen spreken over geestelijke genezing of iets dergelijks. Of we hadden het net zo goed kunnen hebben over de mogelijkheden van telekinese als over die van gedachten-lezen. Maar voor al deze dingen geldt hetzelfde beginsel. In die achtergrond zijn wijzelf de voor ons beheersbare en daardoor de meest belangrijke factor. Ons besef, ons bewustzijn, ons innerlijk bepalen echter t.o.v. welke krachten, verschijnselen en mogelijkheden in het leven (van de geest en van de stof) voor ons een zekere waarde is gelegen. Die waarde moeten we dus ook bepalen.

Als u een geest aanroept en u wilt een mooi sonnet scheppen, dan moet u geen spotgeest oproepen. En als u vreugde wilt scheppen voor een

ander, is het niet goed daarvoor een demon op te roepen. Dat is duidelijk. Er moet een gelijkheid zijn en er moet een verschil zijn. Daarom: Stel u alle krachten, waarmee u samenwerkt of denkt samen te werken (suggestie kan ook een rol spelen), steeds zo voor, dat zij voor u een bepaalde eigenschap of een bepaalde hoofdbestreving bezitten. Door dit te doen zult u - zelfs indien de voorstelling op zichzelf zinloos is en alleen in u enige realiteit kan gewinnen - toch het vermogen tot afstemming van het "ik" op andere waarden, waarin wel een soortgelijke resonansmogelijkheid aanwezig is, tot stand kunnen brengen.

Wie tot God bidt, krijgt soms verbinding met iets heel anders. Maar door zich tot God te richten met een bepaald doel en een bepaalde verwachting t.a.v. die God, wordt bepaald met welke waarden een resonans kan worden bereikt.

Resonans is - en dat moet u goed onthouden - wanneer de eerste impuls is uitgezonden, geen vrijwillige maar een automatische procedure. Indien er dus een voldoende selectie is, kan de geest b.v. u dit contact (deze resonans) niet ontzeggen. Maar wanneer de geest op de stof inwerkt, zal ook de stof haar een zekere resonans niet kunnen ontzeggen, mits de waarde, waarop ze in hun bestreving gebaseerd zijn, ondanks de verschillen, voldoende gelijk is.

-:-

HOOFDSTUK XI.

G E L U I D S M A G I E.

Geluid is natuurlijk de overbrenging van een trilling. Een trilling kan dus resonanties kennen, waarbij neventonen - zelfs in het niet-waarneembare of onhoorbare - kunnen ontstaan en worden gewekt. Het bekende hondenfluitje is maar een van de voorbeelden van supersone trillingen, die met een kleine variant voor de hond supersoon blijken te blijven en aan de andere kant hoorbaar worden (maar niet luid) voor de eigenaar van het bewuste fluitje.

Wij moeten ons proberen voor te stellen, dat de menselijke geest in zijn voertuigen, het menselijk lichaam in zijn z.g. chakra's, zelfs de planeten, de metalen, de planten, alles wat er op aarde bestaat, uiteenvalt in een aantal hoofdfrequenties. Wij kennen b.v. de grote frequentie (16-bladige lotus), dat is de ya. Nu denkt u, dat dit ya op zichzelf een betekenis heeft. Ja. Maar het is eigen een letter. Het is dus niet direct alleen maar een klank.

Spreeken we over de 2-bladige lotus, dan kennen wij de hoofdklank mm. Een M dus. Dat is ook een letter.

Er bestaat a.h.w. een alfabet van frequenties. Een alfabet, dat als we het in letters zouden moeten uitdrukken, voor de doorsnee-mens 51 tot 53 tekens zou bevatten. Elke letter geeft dus een bepaalde klank en een klankcombinatie weer. Indien ik die klankcombinatie op de juiste manier weet te vormen, zal ik hierdoor inwerken op al, wat er met die klanken verwant is. En wanneer de klanken, die ik produceer, in een bepaalde verhouding t.o.v. elkaar staan, dan zal in verhouding daarmee dus ook een werking van de verschillende krachten worden veroorzaakt.

Als u nu eens probeert terug te denken aan dat alombekende woord "Aum". Wat vinden we daar eigenlijk in, als het goed wordt uitgesproken? We vinden daarin de beginlater ya. Yaum zou het eigenlijk moeten zijn.

Wij vinden daar verder in: de um of am. Een letter, die een lager chakra aanspreekt (acht-bladig). We vinden daarin de m, die - zoals zo even reeds is gezegd - hoofdzakelijk het voorhoofdschakra beroert. Als wij nu deze combinatie zien, dan wordt er door het woord uit te spreken een verbinding gemaakt tussen de verschillende fasen en factoren van het menselijk bestaan: Aum. En als u het gebaar ziet dat ik erbij maak, dan denkt u onwillekeurig aan bepaalde oosterlingen, die met dat gebaar a.h.w. zeggen, dat ze u met hun denken, hun spreken en hun hart ontvangen; dat ze dus eerlijk zijn. Een samengaan van verschillende factoren. Zoals de drie bekende aapjes, die niet zien, niet horen, niet spreken. Het is de samenwerking van deze dingen, die een bepaalde waarde inhoudt.

Als ik nu die klank uitstoot, dan zal ik niet alleen tot mijzelf spreken. Ik zal alles, wat in een bepaalde frequentie met mij harmonisch kan zijn of kan resoneren, eveneens beroeren. Het woord "Aum" is dus niet slechts een beïnvloeding van mijn persoonlijkheid, maar ook van mijn totale omgeving. Het is - mits op de juiste wijze gebruikt - een middel om de daar heersende wetmatigheden en verhoudingen tijdelijk of misschien zelfs blijvend te wijzigen.

Men noemt dit dan: klank-magie. U zoudt het evengoed kunnen noemen: de chemie der trillingen. Want wij doen met deze klanken niets anders dan mengen. Wij mengen een bepaald element met een ander element; en wel in een zekere verhouding. Het resultaat bevat beide elementen, maar vertoont eigenschappen, die in de beide elementen afzonderlijk niet tot uiting kwamen. Ik mag dus aannemen, dat elke klankcombinatie - onverschillig welke - een bepaalde betekenis heeft. Ook een naam.

Nu moet u eens even nadenken, hoe vreemd het is, dat wij klanken als Ma en Pa overal ter wereld zullen aantreffen. Ma en Pa worden in de menselijke taal gebruikt om aan te geven, dat er al een resultaat is: dat er een kind is; of dat er een bepaalde actie is. Het kan dus een bepaalde status of rang uitdrukken. Dit zijn algemene begrippen. Het zijn begrippen, die voor een groot gedeelte der mensheid ongeveer gelijk zijn. En of je nu Pa bent, omdat je kinderen hebt, of Pa(k) bent, omdat je boer bent, of Pa(h) bent, omdat je ergens regeert, heer bent, dat maakt niet veel verschil uit. In alle drie de gevallen werk je op het andere in en ben je bepalend voor de resultaten, die in het andere ontstaan.

Als dit kan gelden voor een gewoon woord, dan zal dit ook moeten gelden voor elke naam. Een naam met a-klanken is over het algemeen een primaire naam. We kennen b.v. Marie, Karel, Arie, enz. Dit zijn primaire namen. Zij zijn gebaseerd op een bepaald chakra, dat voor iemand, die die naam draagt, meestal dominerend is. En vreemd genoeg niet, omdat dit in hem de meest ontwikkelde eigenschap is, maar omgekeerd: omdat de naam, die een veel voorkomend verschijnsel is in zijn gedachten en in zijn woorden, voor hem een voortdurende activering betekent van een bepaald chakra. Namen kunnen in dit geval eigenschapsbepalend zijn.

Nu gaan we over naar namen, die z.g. secundair zijn. Bijvoorbeeld: Tom, Monica. Als de ca erbij komt, dan is er toch weer een primair element bij. Maar zeggen we Monique (zoals de Fransman), dan valt het weer weg. Hilda, afgekort tot Hil, ontbeert de a-klank, dus de primaire werking. We zeggen van dergelijke namen, dat zij combinatiewaarden bevatten.

Een o- of om-klank betekent over het algemeen een gelijktijdige stimulus van enkele der lagere en één der hogere chakra's.

Een oe-klank geeft over het algemeen aan een evenwichtigheid tussen bepaalde hogere en bepaalde lagere chakra's; een wisselwerking.

Krijgen we een ie-klank, zoals bij Piet, maar ook bij Hilda (het zijn vergelijkbare klankwaarden), dan spreken wij van een primair geestelijk element, waardoor het lagere wordt beheerst.

Om het dus heel eenvoudig te stellen: Als we een Arie hebben, dan zal hij over het algemeen "down to earth" zijn; hij zal dus erg stoffelijk

denken; een uitgeslapen jongen zijn. Maar Arie zal in zijn uitgeslapen handelen worden gedomineerd door een idealisme.

Hebben we te maken met een Piet, dan zal die naar buiten toe vaak heel wat idealistischer zijn dan hij werkelijk is. Zijn motiveringen zijn in feite vaak sterk materieel. Al het andere is alleen maar een soort bekleding, een zelfhandhaving; dat is secundair. Dat wil niet zeggen, dat die idealen niet gemeend zijn. Het wil alleen maar zeggen, dat ze a.h.w. de aanvulling zijn van het stoffelijke; de stoffelijke nood.

Bij Arie is het omgekeerd. Daar is de realiteitszin noodzakelijk om zijn ideaal te kunnen bewaren.

Als we dat voor namen kunnen doen, dan is het logisch, dat we dat ook voor begrippen en woorden kunnen doen. En dan zouden we zo ver kunnen gaan, dat ik zeg: Ik stel een nieuw woord samen. Dat woord heeft dus een bepaalde klankbetekenis. Ik kan uit de letters (ik heb er nu maar een paar van gebruikt, uit de aard der zaak) een woord samenstellen, dat een heel eigenaardige invloed op de mens heeft. Ik behoef dan nog niet eens een nieuwe samenstelling te nemen. Ik kan b.v. denken aan een samenstelling als Karakorum. En b.v. in een secundair woord: vobiscum.

Ik kan die woorden nu gaan gebruiken, zonder dat ze in een zinnig contact met elkaar staan. Zoals ik elementen, die eigenlijk niet bij elkaar behoren, kan gebruiken om een bepaalde actie te doen ontstaan. We kunnen b.v. zeggen: Ongebluste kalk en water zijn helemaal niet nodig voor een maaltijd. Maar als ik geen vuur heb, kan ik door die twee bij elkaar te voegen de maaltijd verwarmen. Zo kan ik dus bepaalde woorden of woord-combinaties gebruiken, niet omdat ze een doel in zichzelf zijn, maar omdat zij resonansmogelijkheden bevatten, waardoor de werkingen, die wij werkelijk wensen, gemakkelijker tot stand worden gebracht.

Dan beëindigen wij dit misschien wat meer abstracte onderwerpje met enkele korte formuleringen:

1. Elke a-letter ofwel combinatie van de a-klank met een andere letter of letters (voorbeelden: sja, ka, ma, ra, ya, wa, e.d.) bepalen primair geestelijke en mentale impulsen. Hun grootste invloed betreft over het algemeen het denkvermogen, het onderbewustzijn en eventuele geestelijke waarden of werelden.
2. Alle letterklanken, waarin meeklinkt 'n i, een oe, een e, e.d. zijn combinatieklanken of -woorden. Zij zullen als verbindend materiaal of als onderstreping over het algemeen niet zonder meer als magisch-resultaat-brengend woord kunnen worden gebruikt.
3. Het is niet zo belangrijk, dat u die klanken leert beheersen, dan wel dat u begrijpt wat deze klanken doen. Elke klank is een stimulus o.m. voor enkele van uw chakra's, voor enkele delen van uw lichaam en voor bepaalde dingen in uw omgeving. De woorden, die u het meest gebruikt, zullen daarom zowel uw eigen reactie en geaardheid als de reactie en geaardheid van de omgeving t.a.v. u mede bepalen. Indien u daarbij dus nadrukkelijk en met intensiteit vermijdt o-, i-, e- en oe-klanken te gebruiken en daarentegen over het algemeen wel de a-klank met een zekere nadruk inschakelt, kunt u er zeker van zijn dat geestelijke waarden en mentale mogelijkheden de voorrang krijgen. Voor alle reiniging gebruikte men woorden en formuleringen, waarin de a-klank veelvuldig voorkomt, met een voorkeur voor de combinaties ka, ya, la.
4. Klank-magie vergt een zeer langdurige studie. De eenvoudige principes, zoals ik ze hier heb uiteengezet, zijn echter zonder meer te begrijpen. Zorg ervoor, dat u zich niet in een omgeving beweegt - en zeker niet te lang beweegt - waarin bij herhaling bepaalde klankwaarden te sterk voorkomen. U verliest uw zelfbeheersing en uw

redelijkheid; en zowel uw geestelijke als uw stoffelijke processen gaan op een door u niet beheersbaar onbewust vlak verder. U kunt dan de resultaten van uw eigen zijn en werken niet meer voldoende bepalen.

:--:

BEZWERINGEN.

De meesten van u weten wel, wat er onder bezwering wordt verstaan. Een bezwering is een aantal gedachtenkrachten, event. ondersteund door andere riten, waardoor men zekere krachten oproept, richt en bepaalde resultaten tracht te bereiken.

Nu kan men natuurlijk bij bezweringen altijd uitgaan van het standpunt, dat het alleen goden en demonen zijn, die het 'em doen; en trachten de krachten te richten, zoals iemand een rozenkrans laat zegenen met wijwater door de pastoor. Maar de feitelijke situatie ligt een klein tikje anders. Ik denk, dat het binnen het kader van deze cursus daarom wel interessant zou zijn om eens na te gaan wat de ingrediënten zijn, die gezamenlijk dan "bezwering" heten.

Bij elke bezwering is vooropgesteld een denkbeeld van het doel. Als je iets wilt bezweren of iets wilt oproepen of wat dan ook, dan zul je moeten beginnen met een doel te hebben. Dit is nl. bepalend voor je mogelijkheden. Een bezwering is nl. een gebouw, dat wordt opgebouwd uit vele verschillende bestanddelen. Maar je moet een fundament hebben; en dat moet stevig zijn, het moet goed omschreven zijn. Anders deugt het geheel niet en krijg je de meest krankzinnige afwijkingen. Wij noemen dit: een doel.

Wat kan bij de bezwering een doel zijn?

Wel, we krijgen in de eerste plaats het denkbeeld van informatie (ik wil iets weten); in de tweede plaats van reformatie (ik wil iets hervormen, een toestand veranderen); in de derde plaats van deformatie (ik wil iets aantasten); en in de vierde plaats een conformatie (ik wil iets bevestigen).

Alle doelstellingen vallen dus onder de genoemde hoofden. Elke keer als ik een doel heb, moet ik dus beginnen met na te gaan:

- a. Wat wil ik? Wil ik iets veranderen (een kracht richten op iemand om bij hem iets te veranderen ten voordele of ten nadele)? Wil ik wéten wat er aan de hand is? Of: wil ik zeggen wat er moet gebeuren? Ik moet precies weten: wat ga ik doen. Dat is heel belangrijk, want je eigen wezen, je persoonlijkheid, wordt door dit doel evenzeer gericht als de eventuele krachten, die je oproept.
- b. Je moet begrip hebben van macht. Nu kan macht reëel zijn. Ik kan dus een praktisch vermogen hebben, waardoor ik geesten of mensen kan dwingen. Maar ik kan evengoed een beroep doen op andere kracht. Ik kan dus een ontleend gezag of een ontleende macht gebruiken (ik beroep mij o.a. op Godsnamen).
- c. Ik kan werken met een volledig fictieve macht of een fictief gezag. U zult zeggen: Is dat laatste nu werkelijk mogelijk? Ja. Op het ogenblik, dat ik zelf geloof een macht te bezitten (ook indien ik die in feite niet bezit), ontleen ik hieraan voor mijzelf een voldoende zekerheid om die macht uit te oefenen, zolang ik niet direct word aangevallen en verslagen in de macht, die ik veronder-

stel. Dat wil dus zeggen, dat we soms eigenlijk helemaal zonder geesten en werkelijke goden of engelen werken. Wij kunnen eenvoudig werken met fantasie. Maar die moet dan ook wel zo stevig in haar schoenen staan, dat wij er zelf volledig in geloven.

Dan zult u zeggen: Maar als we nu een God oproepen, is dat dan anders? Ja. Als ik een Godsnaam gebruik, dan moet ik wel weten, wat die Godsnaam omschrijft. Als ik roep naar Jahwe, Tetragrammaton wat mij betreft, dan moet ik weten wat ik ermee bedoel. Ik moet dus wel het begrip kennen, dat er in die Godsnaam zit. Maar die God zelf en de krachten van die God behoeft ik verder niet te kennen. De naam is hier nl. (en dat is een magisch principe) een samenstelling van klanken en waarden, waardoor een verbinding met die andere kracht tot stand komt. Ontleende macht vergt dus begrip en een zekere kennis. Ze vergt niet - zoals men misschien hieruit al heeft begrepen - een volledig geloof of zelfs maar een volledige aanvaarding. Aanvaarding of geloof kunnen conditioneel, tijdelijk zijn. En wat geloof betreft, dit kan soms geheel ontbreken.

Dan kan ik natuurlijk werken met mijn eigen macht. Nu ja, die eigen macht, daarvan moet je overtuigd zijn; die groeit altijd langzaam. Daarom geldt dus bij een bezwering: Als ik het doel heb, dan zal ik de weg kiezen, die voor mij de meest aanvaardbare is om macht tot uiting te brengen. Voor de doorsnee-mens is dit ontleende macht.

Bij ontleende macht dient men te weten, welk aspect van het Goddelijke men met een bepaalde naam aanroept. Of men erin gelooft, is verder niet van belang. En als we dat hebben, dan komen we aan het volgende punt:

We moeten zorgen, dat de krachten onszelf niet kunnen beroeren. De macht, die wij bezitten, kan misschien voldoende zijn, maar er zou een aarzeling kunnen komen in ons aanvaarden van de kracht van die God b.v., in ons geloof in onszelf, of zelfs in de fantasie, die we hebben opgebouwd. Daarom stellen wij tussen onszelf en datgene, wat wij bezweren - ook als het hier niet gaat om het oproepen van een geest - altijd een grens. Die grens kan een temperatuurgrens zijn. Ik kan b.v. iets (een voorwerp, dat ik voor een bezwering gebruik) in het midden van een bakje water laten drijven. Ik kan zorgen, dat het warmer staat; dat het gloeiend heet is b.v. Ik kan het ook in de koelkast stoppen. Ik heb dan een begrenzing geschapen. Er is een verschil tussen het milieu, waarin datgene, wat ik wil bezweren (of het symbool ervan) zich bevindt en mijn eigen milieu. Dit schept een onaantastbaarheid. Op het ogenblik, dat er een volledige gelijkheid van waarde bestaat voor mij en hetgeen ik wil bezweren of waarop mijn bezwering is gericht, zal elke werking op mijzelf terugslaan of kunnen terugslaan. Dat is begrijpelijk. Per slot van rekening, als je samen op het aambeeld gaat zitten en je zegt dan tegen de voorhamer "val maar", dan is de kans heel groot, dat je allebei een opdonder krijgt. Daarom moet je dus zorgen, dat er een verschil is.

Ten laatste: Ik heb altijd iets nodig, waardoor de bezwering van kracht wordt. Dat kan een geest, een demon of een duivel zijn. Het kan ook een bepaalde natuurwet of iets anders zijn. Maar ook daarvoor moet ik een omschrijving hebben. En dan geldt in dit geval:

Ik gebruik altijd als uitdrukking van de volbrenging een naam (die dan wederom in zijn betekenis bekend moet zijn), een kracht of een gebaar (eveneens bekend in zijn betekenis), een symbool (bekend in zijn betekenis) of - en dat kan ook mogelijk zijn - een associatie.

Die associatie kan zijn een element. Ik wil iemand door een bezwering behoeden voor b.v. verdrinken. Dan doe ik dit door het voorwerp in een kommetje water te gooien en er wat water uit te halen. Met andere woorden: het water mag en kan u niet schaden. Dat is dus een associatie. Daarmee is het beeld voldoende overgebracht.

Hier heeft u dan de grondbeginselen van bezweringen. Maar er zit nog

veel meer aan vast. En dat is ook logisch.

Als ik met die bezweringen bezig ben, dan bouw ik over het algemeen een ritueel op. Of dat ritueel er nu één is om iemand op afstand te genezen, hem dood te maken of om een geest op te roepen of te verdrijven, ik gebruik daarvoor bepaalde vaststaande formules en gebaren en gewoonlijk ook vastliggende stoffen. Waarom doe ik dat?

Wel, door gewoontevorming, dus door het voortdurend gebruik van gelijke associaties, wordt het mij mogelijk weliswaar beperktere bezweringen uit te spreken, maar ze steeds juist en volledig uit te spreken. Het is of ik de taal van de wereld van geestelijke machten moet leren. En omdat ik weet, dat ik de totale vocabulaire niet kan beheersen, beperk ik mij tot een basis-vocabulaire van b.v. 200 woorden, waarmee ik reeds het nodige toch wel kan zeggen, al wordt het ingewikkelder. De ritus wordt dan eigenlijk schijnbaar zwaarder en meer omvattend dan noodzakelijk is. Maar dat komt nu juist, omdat ik alles heb teruggebracht tot grondbegrippen; en vaak meer begrippen nodig heb om hetzelfde uit te drukken.

Bij de opbouw van de riten ga ik dus weer uit van het doel; en daarbij kunnen we de indeling, die ik zo even heb gegeven, gemakkelijk gebruiken.

Elk doel (dus de wijze, waarop het doel afzonderlijk bestaat) wordt alweer uitgedrukt in een afzonderlijke wijze van beginnen en van handelen. Indien wij voor onzelf met die bezwering nog bijzonder veel resultaten willen behalen en we willen de bezwering een langere tijd handhaven, dan is het heel verstandig om ook daar de zaak vast te leggen.

Als ik iemand b.v. de waarheid wil laten zien, dan kan ik natuurlijk moeilijk een beeld van de waarheid nemen. Maar ik kan wel een portret van die persoon nemen, daarop schrijven "waarheid" en het dan met het gezicht naar beneden op een spiegeltje plakken, bij wijze van spreken. Dat alles dan op een plankje leggen en er rondom dat plankje mijn symbool en mijn tekens vastleggen. Want elke keer, als ik dat ding zie, het benader of daaraan maar denk, dan werkt die bezwering door.

Dat is dus een eenvoudige methode om de werking te verlengen en te zorgen, dat steeds weer de gelijke kracht wordt uitgezonden. De hoofdwaarde of de macht - dat heb ik al gezegd - waarmee de doorsneemens werkt, zal over het algemeen zijn ontleend aan het Goddelijke.

Er zijn ook nog een paar dingen, die u er altijd bij moet onthouden:

Indien ik iets negatiefs wil bereiken, dan kan ik dat nooit van uit het Goddelijke zelve doen. Maar in het totaal van de schepping (dus onder het gezag van het Goddelijke) zijn krachten, die daarvoor speciaal geschikt zijn. Bij wijze van spreken: Ik kan van de goeie God niet vragen, dat Hij met de een of andere tandenstoker iemand in zijn lichaam gaat prikken om hem door pijnen af te persen of op een andere wijze tot bezinning te brengen. Maar wat ik wel kan doen, dat is een macht zoeken, die reeds zo geaard is en die dan te sturen in de naam van God. Maar ik kan dan nooit een liefdevolle God gebruiken. Ik moet dan altijd een gezag-handhavende, een toornige, een actieve God hebben. Dus kies ik mijn Godsnaam in overeenstemming met de kracht, die ik wil gebruiken.

U zult dan zeggen: Maar waarom nou eigenlijk met die bezweringen altijd denken aan het negatieve? Nou, de mensen gebruiken bezweringen meestal wel daarvoor.

Maar als ik nu iets bijzonder goeds wil doen, dan is het duidelijk, dat ik daaraan ook uitdrukking moet geven. En die uitdrukking - zelfs al is dat alleen maar een uitzenden van doodgewoon kracht naar een ander, zonder meer - moet voor mij gefixeerd zijn. Wat is voor mij het aspect van God, waarin de grootste kracht ligt?

Punt 1.: De kracht, die voor mij nog kan werken. Ik antwoord daarop.
Dan: welke naam past daar bij? Die naam is de naam, die ik in mijn bezwering gebruik.

Punt 2.: Heeft die God misschien voor mij nog enkele boden (laten we zeggen: Michael, Gabriël of een ander. Azraël zou ik maar buiten beschouwing laten; dat is een soort transporteur van zielen). Weet ik dus welke kracht ik als uitvoerende kracht daarnaast kan stellen, dan heb ik verder niets meer nodig. Want: ik heb de kracht, die optreedt als bemiddelaar; ik heb de naam van een God, die voor mij de macht uitdrukt; en ik heb mijn eigen wezen, dat tot die God roept.

Maar misschien zou die God niet luisteren. Ik moet Hem dus eigenlijk wakker schudden; of beter gezegd: ik moet Hem voor mijzelf waar maken. De een doet dat door op zijn knieën te vallen; de ander door een zegenend gebaar te maken; en de derde misschien door een tekeningetje of een plaatje te bekijken of een kaarsje aan te steken.

Punt 3.: Wat drukt de aanwezigheid van dit aspect van God voor u het zuiverst uit? Herhaal elke keer, als u eraan denkt, dezelfde handeling. En u zult tot uw verbazing zien, dat de zaak als vanzelf loopt.

Is het nu werkelijk een engel, die die krachten overbrengt? Och, in 9 van de 10 gevallen: neen. Net zomin als het een Indian scout is, zoals sommige anderen beweren, of een liefdevolle geestelijke broeder of zo iets. Dat is allemaal maar formulering. Waar het in feite om gaat, dat is dat er een soort heelal in het heelal wordt geschapen.

We behoren tot verschillende werelden of sferen, dat is duidelijk, en tot een bepaalde sfeer van een bepaalde kracht. Ik behoor ertoe; ieder ander kan er ook toe behoren. Wanneer de ander in contact is met die sfeer, dan kan ik mijn kracht via die sfeer automatisch geven. Maar wat meer is, de ander zal - doordat hij mijn intentie in die sfeer voelt - voor zichzelf de kracht van die sfeer nemen en gebruiken. Het is dus een soort inductie-proces. Er behoeft helemaal geen God en ook geen geest bij te pas te komen. Het gaat er alleen om: Wie ben ik? Wat ben ik? Wat denk ik? Wat is die ander? Daarom geldt nog iets anders:

Ik kan nooit een kracht via bezweringen op anderen richten of van anderen weghouden, indien ik niet tenminste de trilling en de naam van die ander ken en zo mogelijk een voorstelling van diens persoon bezit. De voorstelling behoeft niet gelijk te zijn aan het origineel. Ze moet voor mij echter wel het origineel representeren. Zo ziet u, dat een bezwering helemaal niet zo moeilijk is, als het wel lijkt.

Nu kan ik mij voorstellen, dat iemand zegt: Maar hoe zit het nu met de fantasiewereld?

De fantasiewereld is eigenlijk een soort afstem-systeem. Kijk eens, Als u een radio heeft en u draait de wijzer op de schaal op Hilversum, dan zit u toch ook niet in Hilversum? Maar u schept een conditie, waardoor Hilversum te ontvangen is. Wat ik dus doe, heeft erg veel weg van een soort bezwering. Ik weet helemaal niet wat er precies in die kast gebeurt, als ik aan de knop draai. Maar voor mij is het belangrijk, dat ik net zo lang draai, totdat de wijzer staat, waar hij voor mij op dat moment behoort te staan.

Iemand, die u gaat vertellen, dat hij afstemt door de wijzer te verschuiven, leeft in een fantasiewereld. Die wijzer is alleen maar een aanwijzing, een indicatie, meer niet. Maar aangezien die wijzer nu eenmaal is verbonden met de rest, zal dat afstemmen inhouden, dat inderdaad alles, wat er achter zit, op de juiste wijze draait. Zo moet u die fantasiewereld

eigenlijk zien.

In de fantasiewereld ga ik de scala van mogelijkheden na. Die scala van mogelijkheden is kosmisch. Alles, wat ik denk, kan bestaan. Als ik dat logisch opbouw, heb ik een beeld. Ik heb iets gefixeerd. Ik heb a.h.w. de wijzer der mogelijkheden voor mij gezet op een bepaald gebied. Wat dat gebied voorstelt, dat geeft toch helemaal niet. Het gaat erom dat de instelling juist is. Indien de instelling juist is, dan werkt het mechanisme - zullen we maar zeggen - van de eigen geest, dus van de eigen persoonlijkheid. Het stelt zich dus in op sferen en op bepaalde krachten.

Het stelt een bepaald doel. Een doel, dat helemaal niet reëel is, zoals het wordt gefantaseerd, maar dat past bij mogelijkheden, die wel in de realiteit bestaan. En zo schep ik, als ik nu maar denk dat ik een macht bezit (dus als ik denk aan de knop te kunnen draaien; ik durf het aan), dan schep ik vanzelf een resonantie, een contact of een harmonie (dat kan verschillend zijn) met die ander of dat andere, dat ik mij in de fantasiewereld voorstel. Er is een verbinding.

Wanneer die verbinding er is, zal wat er in mij bestaat als fantasie of idee voor de ander worden getransponeerd in waarden, in macht en in werkelijkheden, die in zijn realiteit, in zijn leven passen. En dan hebben we dus helemaal niet te maken gehad met een echte God of met een echte engel. Dan hebben we alleen te maken met de structuur van de kosmos, van het heelal. Alleen daardoor al kan de bezwering reeds werken; kan ze al van kracht zijn.

Nou, dan kan ik dit zo langzamerhand gaan afronden door op te merken, dat een bezwering veel meer inhoudt dan de meeste mensen denken. Ze denken: een bezwering, dat is een geest of zo iets. Maar als u een wrat wegneemt door haar voor een cent te kopen, dan is dit ook een vorm van bezwering.

Als u een symbolische handeling verricht - onverschillig welke - dan is dit in wezen dus reeds een vorm van bezwering, zodra daarmee de voorstelling is verbonden van iets, wat daardoor ergens op aarde of in de geest gebeurt, zonder dat er eigenlijk een directe samenhang bestaat, behalve in de gedachten. Dat is dus al een bezwering.

Als u b.v. sterk zit te denken: "laat het morgen mooi weer zijn, want ik moet morgen uit", dan is dit een poging tot bezwering. En als u nu maar gelooft in uw beheersing van de hoge en lage drukgebieden, dan heeft u nog kans, dat het lukt ook. Alleen, in Nederland zijn de behoeften vaak zo verdeeld, dat het een vraag is hoe lang je het houdt, als je het eenmaal hebt; dat geef ik graag toe.

De eindconclusie is dus duidelijk: Als bezwering mag alles worden beschouwd, waardoor - zonder dat er een direct redelijk oorzakelijk verband bestaat - resultaten of werkingen worden beoogd en bereikt in of buiten het "ik".

En als we dat weten, dan kunnen we de indelingen daarop toepassen. En we kunnen ook besluiten om zelfs deze eenvoudige daden, die een bezwering inhouden, tot een klein ritueel te maken, waardoor de kans op blijvend goede resultaten groter is.

-:-

H O R I Z O N .

Horizon, einder. Einde van hetgeen je ziet. De buiging van de aarde, waardoor de lucht als een lijn zichtbaar wordt, die het zijn beperkt. Maar als je verdergaat, dan gaat de einder met je mee. Wat achter je werd gezien, verdwijnt in het niet. En vóór je komt in het verschiet, wat zo even nog niet was....voor jou; want je draagt je horizon met je.

De buiging van de wereld, waarop je staat, je vermogen tot zien, de manier waarop je het zijn ondergaat, al tezamen bouwt de horizon van het bestaan. Dat geldt voor de geest zowel als ook voor de stof.

Wie tracht boven de einder uit te zien, hij zal illusies ondergaan. En eerst wanneer hij kan stijgen, zodat hij meer van het onvermoede kromme van het bestaan kan beseffen of overzien, wat méér gaan zien. En hij zal zien verheffen uit het niet, wat anderen nog niet zien en niet beseffen.

Zo is de horizon van het bestaan in feite het vermogen om - boven de waan van het eigen heden en het eigen "ik" uitstijgend - wat meer te zien van werkelijkheid, wat meer te overzien vooral van alle krachten, die er samenwerken; het vinden van een verband met de oneindigheid. En zelfs dan blijft er nog een horizon. Want als de einder wegvalt, dan is er slechts oneindigheid.

Oneindigheid kan voor een mens toch niet bestaan. Niet slechts de tijd, maar ook de ruimte moet voor hem begrensd zijn. Anders valt hij in een ledig niet, waarin hij niet kan bestaan, omdat hij niet durft te zijn zonder een begrenzing. Dus je hebt je eigen horizon.

Maar weet: dit is niet werkelijkheid. Dit is een schijn, die uit mijzelve is voortgekomen.

Naarmate het "ik" stijgt en zich meer verheft, beseft het meer van wat er is, al blijft begrenzing voor mij bestaan. En eerst wanneer ik mijzelf heb ontworsteld aan al, wat nog begrenzing kan zijn of kan betekenen en de laatste waan is gevloeden en ik mijzelf heb gevonden in werkelijkheid, dan is er slechts één horizon: Gods Oneindigheid, waarbuiten voor mij niets bestaat en niets kan bestaan; waarbuiten ik niet meer kan gaan. Maar dan kan ik niet meer stijgen. Dan moet ik aanvaarden het bestaan, dat God heeft gegeven, dat uit Hem voor mij voortbestaat, waarin mijn wezen leeft.

: - : - :